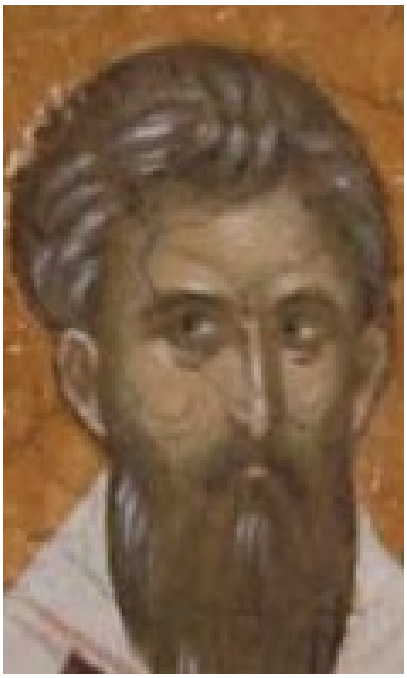
09.02.2015 г. / 21:51:35

Вяра

20.04 по еретическия, †7 април по църковния календар - Св. преподобни Георги изповедник, епископ Митилински. Св. мъченик Калиопий

Страданието на преподобния наш отец Георгий изповедник, митрополит Митилински († след 820 г.)

Свети преподобни Георги изповедник, митрополит Митилински. Фрагмент от стара стенопис. Косово. Сърбия

От младежки години възлюбил Христа, преподобният Георгий станал монах, водел подвижнически живот и като никой друг се усъвършенствал в смиреномъдрието. През царуването на Лъв Исаврянин той станал изповедник на Христа, като претърпял гонения и притеснения от иконоборците. След това, през царуването на православните

Константин и Ирина, бил възведен на архиерейска катедра в град Митилена, митрополията на остров Лесбос. Свети Георгий бил твърде милостив, хранел гладните с щедри подаяния. Заради голямото си въздържание станал приятел на ангелите, прогонвал нечистите духове, лекувал неизлечими недъзи - бил чудотворец. Той доживял до времето на император Лъв Арменец, който възобновил иконоборството, и отново, вече в дълбока старост, претърпял гонение за светите икони. Още преди тези събития в Митилини станали някои знамения, които предсказвали, че скоро в Христовата Църква ще се появят смут и бедствия. Веднъж в храма на света великомъченица Теодора, който е близо до пристанището, по време на вечернята, когато целият народ пеел “Господи помилуй”, светият Кръст, който бил на престола, внезапно и със силен шум бил вдигнат от някаква невидима сила, издигнал се към тавана, а после, като се обърнал, паднал на земята. Народът, който гледал, бил обзет от голям страх и ужас; с издигнати нагоре очи и ръце, всички дълго време се молели “Господи помилуй”, и не искали да излязат от църквата, очаквайки, че островът ще бъде сполетян от внезапна гибел. По това време в църквата бил преподобният Симеон със своя по-млад брат Георгий, който впоследствие, като му дошло времето, наследил престола на първия Георгий. Симеон, който бил прозорлив, през сълзи говорел на народа:

- Братя, няма да стане това, което очаквате. Бог няма да погуби окончателно тази страна, но само след дни на престола ще се качи богоненавистен и богопротивен цар, който ще потъпче светите икони и ще отнеме красотата на църквата.

Минали няколко дена и в църквата, в самия олтар - вратите случайно не били затворени, - влязъл огромен и страшен глиган, с подрязани уши и опашка, и легнал там, на Горното място. Като видели това, църковните стражи незабавно го подгонили, но безуспешно, тъй като той бил свиреп и нападал

всички, които се опитвали да го прогонят от олтара, и ги обръщал в бягство. После донесли един грамаден прът и дълго време били животното до кръв, докато обезсилени, едва смогнали да го прогонят. Като научил това, блаженият Симеон казал:

- Чеда, да знаете, че този глиган символизира епископа, който по Божие допущение ще дойде тук и с живота и нрава си ще прилича на свиня.

Всичко това скоро се сбъднало. Споменатият по-рано император Лъв Арменец, като встъпил на царския престол, предприел гонение срещу Божията църква и същевременно свикал в Константинопол много епископи, като искал да ги склони да приемат иконоборческата ерес. Преподобният наш отец Георгий, Митилинският митрополит, който също бил призован заедно с останалите епископи, се проявил като безстрашен Христов воин. Докато мнозина одобрявали царското неправоверие, той със своята истинска премъдрост посрамил царя, лъжепатриарха Теодот, с прозвище Каситер, и останалите негови съмишленици еретици, а някои от тях накарал да осъзнаят заблудата си.

Царят и патриархът, като не могли да понесат неговите изобличения, го отправили на изгнание в Херсон, а на неговото място в Митилини поставили за митрополит един еретик, който като глиган опустошил и осквернил Христовото лозе: той потъпквал светите икони и безумно смущавал словесните овци. А свети Георгий, преживявайки в изгнание остналите дни от живота си, с Христовата благодат извършил много чудеса. Когато дошло времето да се престави, на небето изгряла пресветла звезда - предизвестница на неговата блажена кончина, - която се виждала и от Лесбос. По тази звезда словесните овци разпознали отшествието на техния пастир, свети Георгий, при Господа.

Животът на светеца с добрите си дела бил светлина за света. Бог прославил блажената му кончина със светла звезда и за прослава на Своя угодник източил от мощите му чудесни лечебни извори.

Страданието на светия мъченик Калиопий († 304 г.)

В Пергия Памфилийска живеела благочестивата и богобоязлива жена Теоклия. Цялото семейство било проникнато от страх Божий. Теоклия водела добродетелен живот и щедро раздавала милостиня. Била омъжена за почетен човек, произлязъл от сенаторски и патрициански род, но дълги години Теоклия не раждала деца. С прилежните си молитви тя изпросила от Бога освобождаване от безплодието и дълго след като била омъжена, заченала. По това време мъжът ѝ починал, като я оставил наследница на огромно състояние. Тя родила син и го нарекла Калиопий. Като го обучавала в науките, Теоклия най-много се стараела да му внуши страх Божий и да го научи на премъдростта на Божественото Писание. В онези времена било силно разпространено служенето на кумирите, истината била скривана от лъжата и повечето от хората им се покланяли и принасяли жертви на идолите. Постоянни спътници в живота на свети Калиопий били молитвата и постът. Когато съобщили на съдията, че светият юноша е християнин, майка му, блажената Теоклия, снабдила сина си с достатъчно пари и дрехи, изпратила с него няколко слуги и го отправила с кораб в друга страна, за да избегне несправедливото осъждане. Така блаженият Калиопий отплувал за Помпеопел Киликийски. Тук, като видял, че нечестивият вожд Максим устройва жертви, песни и танци в чест на скверните кумири, светият юноша се учудил и запитал едного: “Каква е причината за това веселие?” “Това е празник

в чест на боговете - му отвърнали, - ела и ти да се присъединиш към нашето пиршество". "Аз съм християнин - казал светецът - и прекарвам празниците в пост в чест на моя Христос, неприлично е устата, които прославят Христа, да приемат от осквернените жертви за нечестивите богове". Тези думи на светеца достигнали до слуха на военачалника Максим и той, разпален от гняв, заповядал да хванат юношата и да го доведат при него на разпит.

- Как се казваш? - запитал военачалникът свети Калиопий, когато го довели на съда.

- Аз съм християнин - отвърнал светецът, - а името ми е Калиопий.

- Сега, когато цялата вселена - казал военачалникът - устройва пир по случай празника на боговете, защо единствено ти не искаш да споделиш с нас празника и си оставаш в някаква твоя заблуда?

- Тъкмо вие - отвърнал свети Калиопий - сте тези, които ходят в мрак и лъжа, тъй като сте изоставили живия Бог, Създателя на небето и земята, Който е сътворил всичко със Своето слово, и се покланяте на произведенията на човешки ръце, от безчувствено дърво и трошлив камък.

- Младостта ти те прави дързък - възразил военачалникът - и те излага на опасност да изпиташ немалобройни мъки! Отговори ни, от коя страна си и от чий род?

- Аз съм от Памфилийска Пергия - отвърнал светецът, - от сенаторски и патрициански род, но повече от всичко и най-почетно за мене е това, че съм християнин.

- Имаш ли родители? - запитал военачалникът.

- Да, имам майка - отвърнал светецът, - а баща ми отдавна

умря.

- Кълна се във великото слънце и във всички божества - отвърнал военачелникът, - че ако ти се поклониш на боговете, ще омъжа за тебе единствената си дъщеря, която имам!

- Ако поискам да се женя - отвърнал светецът, - бих могъл да взема твоята дъщеря и да я отведа във владенията на майка си. Но знай, че аз съм се обещал на моя Бог Христос, Който ме е създал по Свой образ, да опазя това тяло от пръст в чисто девство и да го представя непорочно пред праведния Негов съд. Ти постъпи тъй, както искаш, но знай, че аз съм християнин.

- Скверен и злобен! - закрещял военачалникът, - ти вероятно мислиш с тези думи да ме вбесиш, та по-скоро да те убия! Тогава знай, че ще те измъчвам дълго време, ще раздробя на парчета тялото ти, а останките ще хвърля в огъня за изгаряне.

- Колкото по-продължителни бъдат моите мъки - отвърнал светецът, - толкова по-светъл венец ще се сплете за мен от Христа заради моите страдания. Нали и Писанието казва, че никой “не бива увенчан, щом се не състезава по правилата”.

- Пригответе го! - обърнал се военачалникът към палачите. - Счупете му костите с оловни прътове!

По време на побоите свети Калиопий произнесъл: “Благодаря Ти, Христе, че ме удостои заради прославата на Твоето име да изтърпя мъчения”.

- Принеси жертва на боговете - продължавал военачалникът, - за да те видят в твоето отечество и да не се лишат от имуществото ти. Виждаш как жестоко те измъчват!

- Аз съзерцавам сладостта на покоя, обещан ми от Христос в бъдеще, и не усещам мъки - казал светецът. - И въпреки че

сега се намирам в чужда страна, знам, че “Господня е земята и онова, що я изпълня”. И тук виждам майка си и моето отечество. Моя майка е Православната Църква, а отечество - Небесният Иерусалим, според апостолската дума: “нашето живелище е на небесата”. Ако пък ти ми напомняш за моята майка по плът, Божественият глас е, който потвърждава: “който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за мене”. За мен не представлява нищо изобилието от богатства и смятам, че е по-добре да страдам с Христа Разпнатия, отколкото чрез грях да получа краткотрайно удовлетворение от безумния свят.

- Понеже вече е легнал - казал военачалникът на слугите, - обърнете го и го бийте по корема със сурови жили, като му повтаряте: нечестивецо, не отговаряй едно или друго, а само на въпроса!

- Безумецо, лишен от небесни блага и по-свиреп от звяр! - рекъл светият мъченик на военачалника: - Аз ти говоря думи на истината, а ти, с твоите заслепени душевни очи и запушени уши, за да не чуеш Господните думи, несправедливо ме подлагаш на мъчения и ме убиваш като разбойник!

Тогава военачалникът заповядал на палачите:

- Сложете колелото за изтезания с острите железа и разпалете под него силен огън и здраво, дори до разкъсване на ставите, разтегнете на колелото Калиопий, завържете го за колелото и въртете, та да загине, разрязван от желязото и изгарян на огъня.

Когато започнали да мъчат светия юноша по този начин, при тежките страдания той простенал към Господа, като изрекъл: “Ела, Христе мой, и помогни на Твоя раб - та преди края Твоето свято име да се прослави чрез мен и всички да знаят, че който се уповава на Тебе, не ще се посрами вовеки!”. И ето

че незабавно се появил Господен ангел, изгасил огъня, спрял колелото и го направил неподвижно, така че палачите не можели да го завъртят. Младото тяло на мъченика се обливало в кръв върху колелото и през дълбоките рани се виждали костите, тъй като по колелото имало двуостри, подобни на пили, мечове. Военачалникът заповядал да развържат мъченика и да го свалят от колелото. Видът на страданията му натъжил всички, които гледали, и народът възроптал с думите: “Какъв несправедлив съд! И какъв юноша погива жестоко!”.

- Не ти ли казвах - рекъл военачалникът, - че твоята младост те прави дързък, като по този начин те подлага на жестоки мъки?

- Безсрамен пес - отвърнал светецът, - нима си мислиш, че съм се уплашил от твоите изтезания?

- Ти, нещастнико, ме оскърбяваш - забелязал военачалникът, - за да те погубя по-скоро, но това няма да стане. Ела и принеси жертва на боговете, за да избегнеш още по-жестоки мъки.

- Аз уповавам на моя Христос - отвърнал светият мъченик - и ти не си в състояние да оскверниш у мене изповядването на Бога. Тялото ми ти е предоставено - мъчи го както искаш и за това ще получиш отплата от Бога в деня на Страшния съд - “с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери”.

- Оковете го в железни вериги - заповядал военачалникът на палачите за свети Калиопий, - хвърлете го във вътрешната тъмница, въобще не се грижете за него, и не допускайте никой от близките му християни да влиза там, та никой да не може да го похвали за неговото търпение!

Палачите незабавно оковали светия страдалец и го хвърлили във вътрешната тъмница.

Блажената Теоклия, като разбрала как страда за Христа нейният единствен син, написала завещание за дома и цялото си имущество: освободила робите и робините си, на брой двеста и петдесет човека, и раздала на бедните всичкото злато и сребро и скъпоценни одежди, които имала. Всичкото си останало имущество и недвижими имоти, селища, поля и лозя дала на светата Църква, напуснала отечеството си и се отправила към Киликия, при своя страдащ за Христа син. Платила пари на тъмничарите и влязла в тъмницата. Като видяла сина си, му се поклонила и почистила гнойта от раните му. А Калиопий, целият окован в желязо и отекъл от безбройните си рани, не могъл да стане пред своята майка и само продумал:

- Добре направи, че дойде, майко моя и свидетелко на страданията ми за Христа!

Теоклия, като видяла тялото на сина си покрито с рани, заговорила:

- Блажен и благословен плод на моята утроба си, защото те представих за осветен съсъд на Бога, както Анна Самуил и както Сара Исаак те предоставих на Христа в благоприятна жертва!

Майката прекарала в тъмницата цялата онази нощ, седнала в нозете на сина си, като възпявала и славословела заедно с него Бога. В полунащ в тъмницата заблестяла ярка светлина и се чул глас, който възкликнал:

- Вие сте светите Христови изповедници, които изтребвате идолите, които оставихте отечество и имоти заради страданието с Христа!

С настъпването на утрото военачалникът Максим седнал на съдилището и извел светия мъченик от тъмницата за разпит.

Като го изправил пред себе си, той запитал:

- Изостави ли безумието, съгласен ли си, за да опазиш живота си, да изпълниш царската заповед и да се поклониш на боговете? Или, напротив, искаш покорно да загинеш, както и твоят учител Христос?

- Учудвам се - отвърнал светецът - на твоето безсрамие! Ти много пъти чу от мене един и същ отговор: аз съм християнин и ще умра за Христа! Сега отново ме питаш за същото и не се срамуваш да се опълчваш срещу истината. Аз горещо желая да пострадам като моя Учител Христос и се стремя да умра за Него!

Като изслушал това и разбрал непреклонното намерение на мъченика, и като се убедил в неговата непоколебима душевна сила, военачалникът заповядал да го разпънат на кръст като Христос. Това било на Велики Четвъртък, когато се извършва възпоменанието на Светата Тайна Христова Вечеря.

Света Теоклия, като видяла сина си, поведен от войниците, им дала пет златни монети и ги помолила да разпънат Калиопий не както Христос, а надолу с главата. Това тя направила от смирение, защото смятала, че е недостойно нейният син да бъде разпънат по начин, подобен на своя Господ Христос. И тъй свети Калиопий бил разпънат за Христа с главата надолу, в четвъртък на спасителната Вечеря. А на Велики Петък в третия час на деня към него слязъл от небето Божествен глас: “Влез, Христов съгражданино и сънаследнико на светиите!” и той предал духа си в Божиите ръце.

Когато мъртвото тяло на свети Калиопий било снето от кръста, блажената негова майка, прославяйки Христа, прегърнала сина си и след това незабавно предала и своята душа. Братята християни дошли и взели телата на двамата и ги погребали на почетно място в един гроб, като възхваляли

Отца и Сина и Светия Дух. Амин.

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017